

Indsigelse mod Udvalgets Ønske om at see Forholdet ordnet paa denne Maade. Jeg skal dog tilføie, at Kriminal- og Politiretten sees i den Betænkning, der er gaaet forud for Lovudkastet, at have ønsket, at Enedommen skulde have Kompetence til at idømme Straf af Bånd og Brød indtil 2 Gange 4 Dage, netop for at den sædvanlige Afgang til Appel til Højesteret, der begynder med en Straf af 2 Gange 5 Dages Bånd og Brød, kunde vedblive. Jeg skal iøvrigt tilføie, hvad jeg troer den ærede Landssthingsmand udhævede, at i Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager stilles allerede nu Lovgivningens ifølge Plakaten 23de Mai 1840 en Grændse for den Paagjældendes Afgang til Appel til Højesteret, og jeg skal slutte med at tilføie, at hvis der her i Thinget maatte udtale sig noget Ønske om, at Eneommerens Kompetence i den Retning blev begrændset, seer jeg heller ikke, at der er nogen Fare ved at gjøre det. Jeg frygter slet ikke for, at der skal blive altfor hyppigt appelleret til Højesteret; jeg er fuldkommen forvisset om, at det vil vise sig, at det ikke baader Tilstaale at forbre en saadan Appel, og at det derfor ogsaa vil vise sig, at Appel ikke meget hyppigt vil finde Sted. Det er ogsaa ganske rigtigt, hvad den ærede Landssthingsmand bemærkede, at for Børnholms Vedkommende er ogsaa Forholdet allerede stillet saaledes, at enhver Sag kan gaae til Højesteret efter de Regler, der pleie at gjælde for Underretsagernes Overgang til Overretten. Dersom man altsaa i denne Retning vil stille Endringsforslag, er det meget muligt, at Udvalget vil kunne slutte sig dertil. Derimod troer jeg virkelig — og jeg gjør mig Haab om, at den høitærede Justitsminister vil slutte sig til Udvalgets Anskuelse om Offentligheds og Mundtligheds Indflydelse paa Sagerne — at det er lykkedes Udvalget at paa-vise, at der kun ved vort Forslag stæer en fuldstændig konsekvent Gjennemførelse af den høitærede Ministers egen Tanke. Frygt for Opinionen forekommer det mig virkelig ikke, at man behøver at nære i dette Dødblik, hvor den høitærede Ministers eget Forslag til Gjennemførelse af Mundtlighed og Offentlighed i Retsspleien fra alle Sider har mødt saa almindelig Sympathi. — Jeg troer hermed i alt

væsentligt at have svaret paa den høitærede Ministers Bemærkninger.

Hofsenorn-Teilmann: Da jeg hele Tiden har havt nogen Betænkelse ved at tillægge Enkeltdommeren Kompetence til uden Appel at afsende Straf udover de i Lovforslaget foreskrevne Grændser, kan jeg ikke nægte, at det har været tilfaldende for mig, at der fra den høitærede Ake Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) er kommet en Ytring, der ganske vist vil kunne foranledige, at jeg for mit Vedkommende meget nøie vil overveie Sagen, ligesom jeg ogsaa troer, at en saadan Overveielse i Udvalget vil føre til, at det, i alt Fald vil jeg som Medlem af Udvalget gjøre det, stiller et Forslag i den af ham antydede Retning, saaledes at det bliver tydeligt, at Sagen fra Enkeltdommeren kan appelleres til Højesteret i alle Tilfælde, hvor en Underretsag kan komme direkte ind til Højesteret. Det lød til, at den høitagtede Ordfører var tilbøielig til ikke at holde fast paa, at Sager angaaende første Gang begaaet Tyveri, Bedrageri og Hæleri fremdeles skulde vedblive at betragtes og behandles som Politifager. Jeg for mit Vedkommende maa imidlertid meget stærkt holde derpaa. Min væsentligste Grund dertil er den, at jeg saare nødig vil opgive at medvirke til, at den Tanke, der er udtalt i Lovudkastets § 15, ogsaa maatte kunne komme unge Mennesker tilgode. Udcastet har i § 2 foreslaaet en Bestemmelse, hvorved Sager af Enedommen kunne strafalbes ligeoverfor Børn under kriminel Cavalder, det vil sige, de kunne slippe med en Advarsel; men jeg troer vist, at det maa erkjendes, at der er mange Tilfælde, hvor det maa findes i ligesaa høi Grad ønskeligt, at unge Mennesker i en Alder mellem 15 og 18 Aar kunde nyde Godt af denne Bestemmelse, saaledes at deres Forseelse, eller om man vil Forbrydelse, ikke nødvendigt skal føre dem ind under Justitsens Forsølgelse. Den høitagtede Minister antydede rigtignok, at der var en Maade, hvorpaa dette ogsaa kunde see; men jeg troer dog, at den, hvortil Ministeren sigtede, ikke er anderledes, end at der nødvendigviis maa være forudgaaet en Forundersøgelse, og at den Vedkommende i